ЗОРЯ ГАЛИЦКА.

ЛЬВÔВЪ. СУБОТА **Ч. 90.** дня $^{28}/_{9}$ Жовтня 1850.

Выходитъ що Середы и Суботы. Цѣна на текущее чвертьроче для ôдбирающихъ въ Редакціи: 1 рен. — черезъ почты: 1 рен, 15 кр. ср.

Інститутъ Ставропѣгіяньскій ôдобравши выдаванье Зори галицкои ôдъ г. Антонія Павенцкого, припоручивъ тимчасовій зарядъ того тисьма ажъ до постоянного обсадженя посады редактора членови и секрешареви тогожъ Інститута г. Михаилу Коссакови.

Нынѣ коли Махаилу Коссакови идучи за своемъ властивымъ званіемъ Львôвь опустити нуждно, а про тое и дальшимъ зарядомъ Зори Галицкои занимать невозможно; ôддавъ Інститутъ Ставропигіяньскій тимчасовое дальшое выдаватого письма г. Іоану Гушалевичови *такожъ членови Інститута, а то уже съ нье наступающимъ числомъ.* —

Інститутъ Ставропігіянскій подаючи тое до вѣдомости Почтенныхъ Зори Галицкои Чатателей, неможе залишити г. Махаилу Коссакови за его неутомиму ревнôстъ при видаваню Зори Галицкои якожъ и успѣшное двигненьв того пѣсьма, свое узнаніе изречи и сердечное благодареніе зложити, съ тою непоколюбимую надеждою, ачейже и въ чужинѣ такъ щиро и ревно якъ доси окола добра народа свого працювати неустане. —

Ôдъ Института Ставропигіяньского.

О ДОМѢ НАРОДНÔМЪ
и о комиссіяхъ занимающихся складками на устроеніе тогожъ.

Народъ цѣлый скоро не есть оуꙗрмленый мае такъ ꙗкъ поедынчїй человѣкъ свободный и смисленный, кромѣ повседневныхъ потребъ природныхъ ꙗкесь въ житїю своемъ стремленїе; и тое по силахъ своихъ осȣществити стараеса. Ꙗкъ поединчїй человѣкъ радбы меже людьми быти человѣкомъ, такъ и народъ цѣлый хотѣвбы на тôй що и дрȣгїи станȣти степени чести, и хоть не лѣпшимъ, не быти послѣднѣйшимъ ôтъ инныхъ. Тое стремленїе народа знаминае его житїе политическое.

Въ нещасныхъ, котôрїи чейже минȣли сȣдьбахъ, въ ныхже народъ рȣскїй несвободный

поступати и дѣлати по природно̂мъ своимъ оуспособленію, безъ пріязного проводу и исправленія колька вѣковъ пробывати принужденъ былъ, приосталисмося въ розвою житія политического много за иными народы; животѣлисьмо давнымъ засобомъ оувнєши по найбо̂льшой части при давнѣйшихъ, колись въ своимъ времени и способѣ розумныхъ, честныхъ и придатныхъ, але въ теперѣшно̂мъ нашо̂мъ состоянію съ новыми потребами и духомъ часу несходныхъ оустановахъ и задавнѣлыхъ звычаехъ. Для того подобаѣ намъ нынѣ когда и на наши ворота пріязнѣйшое свѣтило сонце, коли Русинъ зъ наймита станувъ газдою, зъ чужой власности стався человѣкомъ, нынѣ намъ паче иныхъ подобаѣ всѣ силы свои до розвою житія политического прикладати, щобы вразъ съ другими до великой державы Австрійской належащими народы на ро̂вни станути, и въ оузаконенно̂й равноправности всѣхъ народовостей приналежное мати оучастіе.

Розвой политического житія народа залежитъ по найбо̂льшой части о̂тъ двоякого вплыву: насампередъ о̂тъ доброго исправленія стремленій народа, повторе о̂тъ крѣпости силъ въ якои стремленіе тое объявляеся; або коротше сказати, абы стремленіе народа было правое, повторе абы было сильное. Первое оутримовати есть рѣчъ правительства, другое залежитъ бо̂льше о̂тъ народа самого.

Рада головна свѣдома своего становиска меже народомъ а правительствомъ, понимаючи обосторонну должность свою, и дополняючи на себѣ пріятое о̂тозвою зъ дня 10. Мая 1848. обвѣщенное зъобовязаніе, неоставила предкладати высокому министерству то що до го̂дного политического оустроенія нашой краины о̂тповѣднымъ и потребнымъ быти судила; выказала съ всякою истинною изряднѣйшое народа нашого обстояніе, изъяснила необзнающеся попереднѣйшого состоянія несходность и причины для которого мѣсто розвиватися, выдѣли силы животніи въ народѣ; при то̂мъ заносила съ оусердіемъ передъ пристолъ Его Величества Ласкавѣйшого намъ Монархи скромніи и правіи желанія народа; и маємъ всю причину надѣятися, же то що при оустроенію Галицкой нашой земли, по засадѣ равноправія всякой народовости ко справленію стремленій народа нашого основано, послужитъ истинно до розвою народовости нашой, до житія нашего политического, и сто̂имо крѣпко въ то̂мъ яко въ оупованію нашо̂мъ непостыдимися. Въ то̂мъ довѣренію повиталисмо Его Превосходительство Высоко достойного Намѣстника краю нашого, по оуко̂нченно̂мъ о̂тъ Его Величества затвержденно̂мъ политическо̂мъ краини нашой оустройствѣ зъ Вѣдня повернувшого, яко благовѣстителя лучшой доли и освободителя о̂тъ туги, сердца вѣрна обдержащой.

Оустроеніе таковое намъ Высочайшое Правительство обмыслило, чей послужитъ до правого исправленія стремленій народа нашего; до народа теперь належитъ объявити силу того стремленія. — Найкрасшимъ поямомъ таковото стремленія есть помыслъ о домѣ народно̂мъ; который въ цѣло̂мъ народѣ такъ много знайшовъ согласія а въ содѣйствію ко воздвиженію его засвѣдительствуется найлучше и найявнѣйше сила народного стремленія.

На тое дѣло звертаѣ Рада головна оувагу всѣхъ правочувствующихъ Русино̂въ, а доповняючи своей обѣтници въ Ч. 54. Зори зъ року текущого оумѣщенной, буде токъ цѣлый заведенія комисій до збиранія складокъ и дальшіи ихъ произшествія въ порядку до общой подавати вѣдомости. —

По оустроенію комисіи центральной ту въ Львовѣ оудався оденъ о̂тъ члено̂въ ей честнѣй-

шій Господинъ Лозиньскій за благословеніемъ Его Превосходительства первеньствующого въ Галичинѣ Преосвященнѣйшого Нашего Метрополити насамперѣдъ до Перемышля щобы тамже комиссію округжну завязати; що наступило дня $^{14}/_{26}$ Марта 1850. въ способъ помянутымъ Господиномъ надосланного Протоколу, егоже въ цѣлômъ содержанію ту оумѣщаемъ. —

ПРОТОКОЛЪ

сочиненый на собраню дня $^{14}/_{26}$ марта 1850. для оустроенія комиссій занимати маючихся собиранiемъ складокъ — (зôзволенымъ розпоряженiемъ выс: ц. к. краевого предсѣдательства зъ дня 4. лютого 1850. чис. 1198.) — на оукрашеніе въ Львовѣ 2ой парохіальной церкви и созданіе дому руско-народного, на округъ Перемыскій.

По ôтправленнôмъ въ церкви соборнôй набоженьствѣ собралися въ палатѣ владичной члены капитулы, та намѣстники деканатôвъ: 1. Перемыского, чест: Антоній Добраньскій, 2. Нижанковичкого, Игнатій Гувчакъ, 3. Мостиского, Онуфр: Кубаевичъ и 4. Пруhницкого Михаилъ Ванчаровскій.

По ревной примовѣ черезъ Его Преосвященьство Владики Григорія о намѣренію собранія перечитавъ чест: Лозиньскій - собиратель головный - програмъ собыранія въ беседѣ будучихъ складокъ. По чêмъ приступлено до оустроенія комиссіи округжной, которой членами одногласно выбраными зôстали.

1. Всеч: Григорій Гинильевичъ, крилошанъ
2. „ „ Мравенчичъ комиссаръ циркуларный.
3. „ „ Никоровичъ надзиратель дороговый

На заступника чест: Андрей Черныкичъ Протоколиста цирку́ловый.

Кассіеромъ обрано всеч: Ѳому Поляньского, Архідіякона и Декана Капитулы.

Мѣстцовыми (Перемышль) собырателями выбраными зôстали: Всеч: Андаль Вѣтошиньскій; на заступника Георгій Галецкій - оба крылошаны Кап: зôставляючи имъ выбранье сотрудниковъ зъ обывателей мѣста.

Для передмѣстъ выбраный чест: Досковскій вѣкарій кадедральный, которому за сотрудниковъ додатися маютъ для каждого передмѣстя жителей тогоже передмѣстя и то слися дасть вѣтъ.

Всеч: Гинильевичъ взявъ на себе порозумѣтися съ Предсѣдателемъ Магистрату щобы зо своей стороны причинилъ ся до того дѣла означенiемъ приличныхъ особъ за сотрудниковъ мѣстцевыхъ собырателей.

Собыратель чест: Лозиньскій чинитъ предложеніе, щобы сходно съ програмомъ завязати общества зъ женщинъ и дѣвицъ того округа, которiибыся сбыраньемъ складокъ на оукрашеніе церкви занимали.

Всеч: Гинильевичъ и Лозиньскій приняли на себе просити госп: Старостиню о принятіе начальства такого общества (комитету) для округа.

Касательно оустроенія комиссій деканальныхъ та мѣстцевыхъ въ округѣ Перемыскôмъ сгодилося собраніе, щобы тое округжная комиссія на себе приняла.

Оустроеніе округжной комиссіи маеся якъ найскоршимъ способомъ оголосити.

Означено на послѣдокъ дни, на котрыхъ собыратель въ прочихъ округахъ для организована собирательныхъ комиссій мае прибути, и котрiи черезъ Консисторъ та Зорю маютъ ся оголосити, и такъ:

1, Для округа Жовковского: Четверъ цвѣтный $^{13}/_{25}$ цвѣтня въ Жовквѣ.
2. „ „ Самборского четверъ Мироносъ $^{4}/_{16}$ травня въ Самборѣ.
3. „ „ Саноцкого о тыждень пôзнѣйше четверъ дня $^{18}/_{30}$ травня въ Саноку.

*

Для округа Лескского въ четверъ $^{13}/_{30}$ травна познѣйше въ Мшанѣ.

„ „ Сандецкого въ четверъ познѣйше дна $^{25}/_{6}$ мая (червна) въ Криници.

„ „ Решовского въ второкъ по Вознесенію дна $^{6}/_{18}$ червна въ Лежаньскѣ.

Тымъ заключено засѣданье.

Перемышль дна $^{14}/_{26}$ марта 1850.

ПОЛИТИЧЕТКИ НОВИНЫ.

Вѣдень 1. листопада. Литографована корреспонденція содержѣе слѣдѣющѣю статью о произшествіяхъ сношеній въ Варшавѣ:

„Сношенія Варшавскіи оуже совершились, свѣтъ перенятый чѣвствіемъ, же година постоянна оуже зближаеся."

„Съ пламенныимъ возторгомъ розширяютъ ся вѣсти о мнительныимъ произшествіи съѣздѣ Варшавского, и всякій понимае го и толкѣе отвѣно до своихъ желаній и надѣи. Да бѣде намъ вôльно выстѣпити предо всѣмъ противо мнѣнію, якобы бѣдѣщое внѣтренное оустроеніе Нѣмеччины мало бѣти розрѣшеннымъ въ Варшавѣ. Тое есть и остане завсѣгды справою державъ нѣмецкихъ и нѣмецкого народа. Никто не есть бôльше ôддаленымъ ôдъ намѣренія мѣшати ся въ внѣтрніи залежитости Нѣмеччины, якъ дворъ царско россійскій, никто не есть бôльше ôддаленый ôдъ намѣренія выкликаня такого чѣжого посредничества, бѣдьто и ради вспиранія найсправедливѣйшихъ претенсій, якъ Аустрія. Но ровно, якъ тое есть певною рѣчью, же залежитости нѣмецкіи тôлько въ самой Нѣмеччинѣ залагодити ся мѣсятъ безъ всякого чѣжого вмѣшанія, такъ и тое певно есть, же союзъ нѣмецкій на внѣ яко тѣло политическое есть членомъ великои европейской родины державъ, опертый на основаніи междонародныхъ договоровъ, и зъ ôдти выводитъ свое политическое сѣществованіе заровно, якъ и свои права и должности.

Отже где тіи договоры нарѣшеній сѣть, а заквестионованіи оусловія междонародного оузнанія союза, тамъ начинае залежитость переймати значеніе европейское, а зарѣчившіи (Гваранти) договоры вѣденьскіи набѣваютъ поводѣ и права къ хороненію своихъ залежитостей и претенсій зо становища помянѣтихъ договоровъ.

Отже если союзніи нѣмецкіи державы не хотятъ оузнавати едино законного органа союзного, но паче стараютъ ся позбавити народъ нѣмецкій всякого застѣпничества на внѣ, а внѣтръ всякои силы и всякого керѣнкѣ, чижъ треба намъ чѣдовати ся въ такомъ слѣчаю, если также и чѣжіи державы надъ тымъ застановляти ся починаютъ, чи Нѣмеччина вообще еще сѣществѣе, и комѣ прислѣжае право въ имени Нѣмеччины рѣчъ провадити и дѣлати. На Прѣсахъ, оубѣгавшихъ ся въ цѣлой Европѣ о патронатъ и толеранцію, тяжитъ такожде отвѣтственность, же залежитости нѣмецкіи стали ся предметомъ оукладовъ съ чѣжими державами. О сколько намъ звѣстно, съосновали Прѣссы тôлько мало на томъ пониженіи власной достойности и имени нѣмецкого. Но власно зъ собственности несправедливыхъ стремленій и гордыхъ намѣреній произходитъ, же рѣдко коли сочѣвствіе находятъ. Держава, бажаюча побольшенія свого на счетъ своихъ сѣсѣдовъ, рѣдко коли приобрѣте дрѣгѣ державѣ, котораbы въ подѣланіи подобныхъ плановъ оусмотрѣла власный свой хосенъ. Аѵстрія тримаючи ся точно договоровъ не искаючи ніякого мѣровъ побольшенія и пользы, не нарѣшаюча правъ ничіихъ, но бороняча свои власніи, не пострѣчае нигде недовѣрянія ани заздрости. Сила еи власне основѣе ся на правовитости и безхосновитости ей политики."

„Можемо також читателей нашихъ запевнити, же тая политика не только въ общихъ начертаніяхъ своихъ, но и въ единственныхъ крокахъ дознала зо всѣхъ мѣръ найлѣпшого принятія зо стороны габинета россійского. Россія яко зарѣчаюча договоры вѣденьскіи поступовати буде въ тѣсномъ порозумлѣніи съ Австріею во всѣхъ произхожденіяхъ, якіи зайти бы могли въ оудержаніи и боронѣніи тыхъ договоровъ."

„Австрія постановила рѣшительно держати ся точно акта союзного яко законнои основы, зъ которои розвинути ся мае времени отвѣтное перестроеніе Нѣмеччины на дорозѣ законной. Зъ акта союзного выводити буде Австрія право и средства, нимиже оперти бы ся мала припатствамъ и нужностемъ въ Гессіи и въ Гольштинѣ. Прусы изрекли въ правдѣ постоянну погорозку на случай оудѣйствованія ся сего рѣшенія. Мило намъ, що выречи можемо запевненіе, же погорозка тая никакого не справила враженія. Чимжебы була Австрія, еслибы черезъ тіи погорозки зрекла ся правъ своихъ, и слибы такое только хотѣла мати значеніе въ Европѣ, на якое позволитъ дерзкій сусѣдъ? Таже и Аустрія подѣлала потребніи кроки, щобы надобніи погорозки хорошо отповѣсти. Теперь, коли понесеніи суть жертвы при возрушеніи великои арміи, всякій легко пойме, же Аустрія ани кроку не оуступитъ одъ свого права. Надѣяти ся, що и въ Берлинѣ, касательно сего оуводити ся не будутъ. Такъ идеалніи планы могущества и величія, яковыи оудумываютъ ся по денекотрыхъ головахъ въ Берлинѣ яко позосталки по горячцѣ лѣтъ револуційныхъ, могли ся по правдѣ выгрѣти въ души смѣлого завоевателя на побѣдныхъ полахъ битвы. Але новымъ и со всѣмъ первотворнымъ есть предприятіе, оудѣйствити планы тіи за столикомъ, и закладати панованье надъ свѣтомъ за помочею списанія параграфовъ къ оустроенію незнанои еще державы.

Но занимъ былъмо ся оугнули передъ тыми артикулами оуставъ, лѣпше розправилибысьмо ся оуповаючи въ побѣдоносную нашу армію. —

Вѣдень 1. листопада. Его Превосходительство г. П. М. гр. Радецкій которого Е. В. телеграфическовъ депешовъ покликали были до Вѣдня, прибули вчера. —

Вѣдень 27. жовт. Мужественному полкови легкои конности маршалка кн. Виндишгрецъ надавъ бувъ цѣсарь Францѣшокъ на вѣчніи часы привилей ношеня оусовъ. Часъ пустивъ тое одличіе въ непамать. Коли цѣсарь Францѣшокъ Іосифъ ѣдучи до Брегенціи пересмотрувавъ той полкъ, и зъ причины примѣрнои его поставы выразивъ свое задоволненіе, пригадавъ въ томъ взглядѣ полковникови историческій случай. Полковникъ пригадавъ тое зо своей стороны свому полкови и въ колька годинъ всѣ оусы зникли. Розказуютъ же поступокъ той цѣсарови дуже ся подобавъ.

Берлинъ, 30. жовт. Газета „Ц. Ц." доноситъ яковы габинетъ берлѣнскій отримавъ отъ правительства росс. дописъ, которая опредѣлительно изъявляе, же царь росс. наименшое оскорбленіе взглядомъ Баваровъ въ Кургессіи, оуважае за объявленіе войны противъ Россіи.

Берлинъ, 31. жовт. вѣсти розходятъ ся яковы росс. дописъ, только противъ политики министерства справъ заграничныхъ поставлена была. Говорятъ такожде о выступленіи единого члена зъ министерства.

Ганау, 1. листоп. Сего дня въ полудне войшло 8000. мужа Баварцовъ и Аустріяковъ подъ предводительствомъ кн. Таксісъ.

3500 людей, осталисѧ здѣ̂сь, дрꙋгіи же выстꙋпили въ дальшій похо̂дъ до Гельгавзенъ.

Варшава 26. жовтнѧ. (Шл. Ч.) Совѣтникъ ѹправленіѧ королевства польского съ взглядꙋ постановленіѧ въ царствѣ россійскомъ, объявивъ съ днемъ 1. маѧ тогожъ рокꙋ высочайше потвердженый царскій приказъ, которымъ запрещае сѧ всѣмъ жидамъ въ королевствѣ польскôмъ мешкаючимъ одѣватисѧ по жидовски. Ôтъ того заказꙋ неисключаютъ сѧ ани дѣти низше десяти, ани старци свыше сестьдесяти лѣтъ; бо тіи бꙋли послѣ дотеперѣшного розпоряджена, ôдъ обовязанности, свои жидовски сꙋкманы залишити, ѹвôльнени. Що сѧ дотычитъ старцôвъ бѣднѣйшого состоянія, которымъ бы за тяжко бꙋло, наразѣ справити собѣ ѹбранье такое, ꙗкимъ одѣваютсѧ жители королевства, або платье пôсля рꙋсского крою; розпорядивъ совѣтникъ ѹправленіѧ, же могꙋтъ въ слꙋчаю ôтносительно ꙗкогось ѹваженіѧ ѹвôльнени бꙋти ôтъ того приказꙋ, если тôлько сꙋммꙋ, постановленіемъ зъ дня 6. жовт. 1845. опредѣленнꙋ зложатъ. Дôстаютъ тогда соизволеніе ѹбиратисѧ по старозаконномꙋ, але при тôмъ назначаесѧ время, въ которôмъ маютъ сѧ постарати, абы стосовно до розпоряджена цар. (зъ 1. маѧ) могли сѧ приодѣти, понеже въ ніякôмъ слꙋчаю, тое соизволеніе продовженымъ быти не може.

ДНЕВНИКЪ КРАЕВЫЙ.

Львôвъ 6. листопада. Вчера прибꙋли тꙋ съ повитаньемъ Е. П. Намѣстника королев. Галиціи и Владиміріи Гр. Голꙋховского, высланники мѣста Тернополя, на челѣ г. Дрималѣка и членôвъ выдѣлꙋ мѣского гг. Бꙋхельтъ, Мандель, Карміньъ. и Еберманъ. Вдячно и ласкаво пріяти Е. Превосходительствомъ, короткимъ але щирымъ словомъ подяковали именемъ обывателей комѣтетôвъ своихъ за трꙋды Его Пр. около добра краю пôднявшихъ, а при тôмъ оказали ꙗкъ Тернополь, въ памяти перебꙋваніѧ въ давнѣйшихъ лѣтахъ Е. П. ѹ себе, ѹдостоеннымъ чꙋе сѧ, повитати въ Его особѣ, Намѣстника Монархи, ꙗкожъ и ласкательно мꙋ есть сложити найщиршое поздоровленіе щасливого прибытіѧ Его.

ВСЯЧИНА.

Еще кôлька словъ о горѣвцѣ.

Багато писалисьмо вже въ нашôй часописи о ѹжасныхъ слѣдствіяхъ піяньства, которое, хотяй во истинꙋ (слава народови нашомꙋ!) во многихъ мѣстцяхъ ѹже совершенно ѹстало, а многіи громады вже на дорозѣ до тверезости обрѣтаютсѧ; однако выпадокъ въ поближꙋ нашои столици теперь прилꙋчившійсѧ, принꙋждае насъ ко благополꙋчномꙋ остереженію нашого народа въ тôмъ взглядѣ еще ôдозвати сѧ, абы наші родимці ѹже разъ пôзнали и почꙋвствовали спасительнôсть мѣрности, и ишли по примѣрꙋ громадъ тыхъ, которіи зрекли сѧ тои плюгавои страсти, и нынѣ въ вещественнôмъ и нравственнôмъ ôдношеніи процвѣтати начинаютъ. —

Послꙋхайте люде, до чого веде горѣлонька Человѣкъ ей ôдданый не знае ніякого обмеженія своихъ похотей, піяница не разъ пôрве сѧ на маетокъ ближнаго, неразъ на славꙋ его, ба и часто, ꙗкъ ѹчитъ досвѣдченіе, на самое житіе дрꙋгого. Кôлько то крадежей, кôлько нечести, и кôлько ѹбійствъ причиною не бꙋла тая юшка бараболяна?! Не тôлько тое, але и власное житіе ôдберае собѣ піяница. Такъ сѧ стало въ Маличковцяхъ въ окрꙋзѣ львôвскôмъ. Ѹвѣсивъ сѧ тамъ не давно человѣкъ еще не старый-въ самôй силѣ мꙋжеского житя. Врачь ѹрядово тамъ пôсланый розсѣкавши его, пытавъ

приcутствующихъ зъ громады, чи не напивавъ онъ ся? На тое громада отвѣчала, же рѣдко коли бувъ тверезый, а но, где лишъ доорвавъ якій крайцаръ заразъ его чимъ боршѣй до корчмы несъ. Врачь сказавъ, же и тогди, коли обвѣсивъ ся, бувъ пяный, во еще горѣвкою чути го було. Такъ оужасный конецъ піяковъ! Но при томъ и тое напомкну, що ся далѣй тамъ прилучило, и що всякого розумного человѣка ко смѣху, але и ко сожалѣнію порушитъ, якъ глубоко закорѣненнїи суть въ нашомъ народѣ предъувѣренія и забобоны. По разсѣкновенію того піяницѣ послала громада кількохъ господарей до врача, щобы мертвцеви тому щось такое моглъ зробити, жебы имъ не докучавъ, та по смерти до нихъ не ходивъ. Врачъ на тое пытае ся: „А бачили вы коли такого мертвца?" Господари кажутъ: „Нѣтъ" „Тожъ и того не будете бачили" заключивъ врачь. Господари же успокойнїи, же врачь обѣцявъ имъ, зробити щось мертвцеви, щобы по смерти не ходивъ, порозходилися домовъ.

То выдалобыся сходнымъ съ необразованіемъ мешканьцовъ Новои Зеландіи, але въ просвѣщенной Европѣ та подъ самымъ мѣстомъ Львовомъ......!!!

Весѣля князя Володиміра.

(*Докôнченье*)

А тогда князь Володиміръ кїевскїй
Зъ золотого повертавъ весѣла,
Тай оу дворъ заѣзжавъ княжескїй.
Дружба ѧкій сполнила свѣтлицѣ —
За столы накрытѣ всѣ оусѣли.
То и молодый Дунай Ивановичь,
Вразъ до церкви соборной прибувши,
Ишовъ къ попамъ тай ко дїяконамъ;
Соборного возвавъ архїерея,
Щобъ' вженивъ съ дѣвовъ красавицевъ.
Ради були попове соборнї —
(Тогди еще присяги не знали) —.
Вженили съ царевною Дуная,
Дунай за шлюбъ сипнувъ рублей пятьсотъ,
Тай до князя ѣхавъ Володиміра.
Коли въ дворци станувъ вже широкомъ
Съ жонковъ молодою, тай зъ коня зсадився,
Такимъ словомъ Дунай розправляе:
„Возвѣстѣте князю Володиміру,
„А не тое, що входжу въ свѣтлицю,
„А но тое, що кнагиня молодая,
„Не въ жоночихъ платахъ, кромъ опончи бѣлой.
Князь Володиміръ не въ голову битый,
Знае що треба; посылае Чюрилу
Пленковича за платьми цвѣтными; —
Тай занесли Настазиѣ царевной
Красный саянъ зъ дамашку красного,
Той то саянъ ставъ за сто тысящей.
Приоблекли въ саянъ молоду,
Тай завели въ княжескї комнаты,
Тай молодыхъ садовлятъ за столомъ,
Передъ страву цукрову, чаши меду.
Тай двѣ сестрѣ вразъ сѣдатъ за столомъ,
А такъ молодый Дунай Ивановичь
Оженивъ впередъ князя Володиміра
А потому и себе самого,
Тай при одномъ пировали столѣ,
А не коротки лѣта оба жили.
Князь Володиміръ сонце Сеславове
Дававъ бенкеты, а бенкеты славнї:
Величавъ ся Дунай подхмѣленый,
Же кромъ него никто въ всѣмъ Кїевѣ
Лучше зъ лука до тарчи не трафитъ,
То озве ся Апраксїевна Кнагиня:
„Якъ ты Дунай, якъ то ты мой зать!
„Знай, въ Кїевѣ не поставишъ стрѣлця
„Кромъ сестри мои Настасїи царевнои."
Засмутився Дунай - жребїй кинули,
Кому першїй стрѣлъ зъ лука припаде,
Тай стрѣлъ припавъ жонцѣ молодой

Настасїй царевнôй - Дȣнай мавъ держати
На головѣ перстень - тай мѣрили
Цѣль на цѣлȣ тысѧшнȣю верстȣ.
Держитъ Дȣнай перстень надъ головою,
И Настасїа на лȣкъ кладе стрѣлȣ,
Збренкотѣла татива въ лȣчищȣ,
Спавъ зъ голови перстень золотый съ стрѣлою.-
Прибѣгаютъ князѣ и боѧри
Побачити стрѣлȣ, а на ей перахъ
Застромивъ сѧ перстень и оставсѧ.
Теперь Дȣнай на цѣль ставитъ
Жôнькȣ молодȣю. Княгиня Апраксїевна
До него каже и словами промавлѧе,
Ꙗкъ ты мôй зать Дȣнай Ивановичь!
„Не стрѣлѧй – се шȣтка - вже по шȣтцѣ."
Потôмъ Настасїѧ каже молодаѧ:
„Пожди до завтра, не стрѣлѧй до завтра!
„Въ чревѣ моемъ маю богатыра;
„А ты первой не дострѣлишъ стрѣлы,
„Дрȣга стрѣла далеко перелетитъ,
„Трета стрѣла просто оубьє мѧ."
Тогди то боѧри, та й князѣ
Молодого молили Дȣнаѧ;
А но Дȣнай сильно такой вперъ сѧ,
Ставивъ на цѣль жôнкȣ молодȣю.
Она его молитъ заклинае:
„Гей Дȣнаю! ладе мôй миленькїй!
„Най си шȣтка, три дни встримай стрѣлȣ
„Не про мене, про сына во чревѣ
„Завтра вродила бымъ ти богатыра
„Славного, ꙗко жаденъ въ свѣтѣ."
Но Дȣнай того не вѣровавъ жôнцѣ,
Ставитъ съ золотимъ перстенемъ на цѣли,
Держитъ перстень надъ голововъ бȣйновъ.
Дȣнай зъ лȣка стрѣлѧе о верстȣ
Перкȣ стрѣлȣ, не дострѣливъ цѣли,
Дрȣга стрѣла далеко перенесла,
Трета стрѣла просто въ ню вдарила.
Дȣнай прибѣгае къ жêнцѣ молодôй,
Вирвавъ кинджалъ ôдъ ней сталевый
Черево бѣле чимъ боршѣй розпоровъ,
А зъ чрева хлопѧтко выходитъ маленьке
Тай тŷ слова къ немȣ промавлѧе:
„Гей ꙗкъ то ты мôй батько, про що
„Три часа не здержавъ есь стрѣлы?
„А по землѧмъ взрôсъ бымъ и рославився
„Въ семеро ще бôльше ꙗкъ и ты самый."
Тогди Дȣнай вдався въ печаль великȣ,
Въ бѣлȣ грȣдь кинджаломъ оударивъ,
Тай зъ розпȣки въ бистрȣ скочивъ рѣкȣ —
Ôдъ тогда рѣка вже зве сѧ Дȣнаемъ
Впадаючи оу синое море........
Стара казка, старе и приключенїе.

Курсъ Львôвскій.

дня 8. Листопада.

Въ монетѣ конвенцїйнôй.	гот. грôш. зр.	гот. грôш. кр.	товаромъ. зр.	товаромъ. кр.
Червонецъ голенд. . .	5	25	5	30
Червонецъ цѣсарс. . .	5	30	5	33
Рубель среб. росс. . .	1	50	1	51
Галицкїи застав. листы за 100 зр. . .	94	33	95	

Вѣдень 5. листопада. Облигацїи 5% — $63\frac{11}{16}$; $4\frac{1}{4}$% — $82\frac{4}{16}$; $2\frac{1}{2}$% — 51.

Тернопôль 2. листопада. Послѣ вѣдомостей гандльовыхъ зъ Тернополя, Трембовлѣ и Збаража платили на торзѣ въ остатныхъ двохъ тыжняхъ минувшого мѣсяця корецъ пшеницѣ по 16 зр. 3 кр. — 15 зр. — 16 зр. 30 кр. жита 13 зр. — 12 зр. 30 кр. — 11 зр. 30 кр.; ячменю 7 зр. 50 кр. — 7 зр. 30 кр. — 8 зр. 45 кр; ôвса 4 зр. 2 кр. — 5 зр. — 3 зр. 56 кр; гречки 8 зр. 28 кр. — 8 зр. — 8 зр. 6 кр.; бульбы 4 зр. — 2 зр. 30 кр. — 2 зр. 39. кр. Центнаръ сѣна 3 зр. 45 кр. — 2 зр. 30 кр. — 3 зр. 50 кр. Сяжень дровъ твердыхъ 30 зр. — 0 — 17 зр. 30. кр. мягкихъ 24 зр. — 0 — 16 зр. валют. вѣд.

Редакоръ М. КОССАКЪ. — Типомъ и накладомъ Института Ставропигїянского.